

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **P. V. N.**, narozen X,
státní příslušník X,
v ČR bytem X,

zastoupen Mgr. Alicí Benešovou, advokátkou,
sídlem Míru 21/17, 337 01 Rokycany,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, IČO: 00007064,
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 1. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2023, č. j.
OAM-221-28/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-221-28/ZR-2023 ze dne 4. 12. 2023 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 871

odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 stejného zákona byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem bylo závažné narušení veřejného pořádku žalobcem, jež žalovaný spatřoval především v charakteru žalobcem spáchané úmyslné trestné činnosti a její četnosti. Žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že žalobce je státním příslušníkem X, zrušení povolení k trvalému pobytu jej nijak neomezuje v tom, aby na území ČR nadále žil a pracoval a zrušení trvalého pobytu tak nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovaný se zabýval i nejlepším zájmem nezletilého dítěte žalobce a neshledal existenci výjimečných ani mimořádných okolností, jež by mohly převážít rozhodnutí ve prospěch žalobce a jeho nezletilého dítěte.

II.

Žaloba

2. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2024, č. j. OAM-221-28/ZR-2023, (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 téhož zákona udělil žalobci výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Žalobce svou žalobou namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Svou žalobu odůvodnil tím, že k odnětí nejvyššího oprávnění k pobytu na území jiného členského státu Evropské unie (dále též jen „*EU*“) může dojít pouze na základě striktně splněných zákonných podmínek, které v daném případě nenastaly. Právním důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce bylo naplnění § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tento důvod měl být v případě žalobce naplněn jeho opakovaným odsouzením za přechýl maření výkonu úředního rozhodnutí.
4. Prvním okruhem žalobních námitek vytýká žalobce žalovanému, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedostal naplnění zásady materiální pravdy, tedy řádně a objektivně nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vyjma zajištění předmětných rozhodnutí soudů žalovaný neprováděl jiné dokazování. Takto zjištěný skutkový stav dle názoru žalobce nasvědčuje toliko případnému právnímu posouzení podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nikoliv však § 87l odst. 1 písm. a) téhož zákona, na němž žalovaný své rozhodnutí založil. Žalobce v tomto směru spatřuje napadené rozhodnutí neodůvodněným. Dále žalobce zdůraznil, že svým protiprávním jednáním nezpůsobil dopravní nehodu, nevznikla újma na zdraví či majetku, a proto jej nelze označit ani za jednání, jež by přímo ohrožovalo bezpečnost státu. Dále žalobce namítal, že i přes citaci judikatury Nejvyššího správního soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí neobjasnil, v čem spatřuje závažné narušení veřejného pořádku, když citované judikaturní závěry nejsou analogicky aplikovatelné na žalobcův případ. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s okolnostmi trestné činnosti žalobce, např. následky a plnění či neplnění uložených sankcí, a své rozhodnutí založil jen na domněnce, že žalobce bude trestnou činnost páchat i nadále.
5. Druhý okruh žalobních námitek žalobce směřoval k dopadu napadeného rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života na území České republiky. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem. Žalobce je v České republice řadu let

zaměstnán, žije zde se svou nezletilou dcerou a matkou, nemá zde žádné dluhy. Vyjma předmětných odsouzení není k jeho osobě žádných jiných negativních poznatků. Žalobce uvádí, že nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho života nelze založit jen na skutečnosti, že nevlastní na území České republiky žádnou nemovitost a není zde osobou samostatně výdělečně činnou. Namítá, že jeho rodinné a osobní poměry nebyly žalovaným dostatečně zjištěny a za nepřijatelnou ingerenci do jeho osobního života označil konstatování žalovaného, že na území X žije druhé nezletilé dítě žalobce se svojí matkou a že by návratem do rodné země mohl s těmito osobami vést společnou domácnost.

6. Žalobce ze shora uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně zdůraznil, že správní řízení s žalobcem bylo zahájeno na podkladě zjištěné skutečnosti, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti, přičemž nebyl opakováného a dlouhodobého protiprávního jednání žalobce, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k pobytu. Žalovaný si měl být vědom důsledků svého jednání nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalovaný uvedl, že nelze akceptovat, aby žalobce teprve po nastoupivších následcích svého protiprávního jednání začal poukazovat na dopad rozhodnutí žalovaného na jeho rodinu žijící na území České republiky s tím, že český právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, v souvislosti s tím žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Dle názoru žalovaného postupoval žalovaný v souladu se zásadami správního řádu, jakož i v souladu s právním řádem, s veřejným zájmem, přičemž šetřil práva dotčených osob nabytá v dobré víře a zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný je přesvědčen o splnění náležitostí podle § 68 odst. 3 správního řádu v napadeném rozhodnutí, které popisuje úvahy žalovaného, hodnotí zjištěné skutečnosti, jakož i to, jak ke svým skutkovým zjištěním a právním závěrům dospěl.
8. Žalovaný se s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí k jednotlivým okruhům žalobních námitek vyjádřil následujícím způsobem. Stran námitky, že napadené rozhodnutí představuje výrazný zásah do práv žalobce, které má jakožto občan EU, žalovaný uvádí, že žalobce je občanem X a již z tohoto titulu je mu umožněn volný pohyb po území České republiky, resp. v celém Schengenském prostoru. Samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť mu nebude odepráno pobývat na území České republiky do budoucna, je mu jen odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění cizince, které lze v České republice získat, přičemž takové rozhodnutí nelze stavět na roveň správnímu vyhoštění s následným zákazem pobytu na území. Zrušení povolení k trvalému pobytu nebude mít na žalobce negativní dopad v rovině zaměstnání, nezabývá jej možnosti v České republice i nadále pracovat. K námitce, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, žalovaný s odkazem na str. 2-4 napadeného rozhodnutí uvedl, že závažné narušení veřejného pořádku je spatřováno v charakteru spáchané trestné činnosti a počtu spáchaných trestných činů, kterých se žalobce od udělení pobytového oprávnění na území České republiky dopustil. I co do prvku aktuálnosti je závažné narušení veřejného pořádku dle mínění žalovaného naplněno, neboť prvního protiprávního jednání se žalovaný dopustil 8 měsíců po udělení pobytového oprávnění a správní trest zákazu řízení nerespektoval, když se v průběhu dalšího roku a půl dopustil protiprávního jednání, za což

mu byly opakovaně soudem uloženy peněžité tresty, trest obecně prospěšných prací a tresty zákazu činnosti. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem spatřuje žalovaný v opakování a dlouhodobém páčání totožné trestné činnosti. Přesto, že se v případě žalobce jedná o trestnou činnost nižší závažnosti, je naopak tato závažnost navýšena speciální recidivou žalobce. Pokud jde o žalobní námitku stran nepřiměřeného zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, pak žalovaný uvedl, že se těmito aspekty zabýval, a při jejich posuzování se opíral o informace dostupné z informačních systémů, od dotčených orgánů a vyjádření žalobce, z nichž bylo mj. zjištěno, že žádný z rodinných příslušníků žalobce nemá na území České republiky udělené pobytové oprávnění. Žalovaný si vyžádal i pobytovou kontrolu na adrese žalobce, přičemž z výsledků šetření místně příslušného odboru cizinecké policie vyplynulo, že žalobce bydlí ve společné domácnosti se svojí matkou a mladší nezletilou dcerou. Veškeré zjištěné informace k soukromým a rodinným vazbám žalobce, jakož i samotná vyjádření žalobce, žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil a dospěl k souladu svého rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Kromě samotné existence rodinných vazeb je dle názoru žalovaného třeba posoudit i jejich intenzitu, neboť samotná existence nemusí znamenat automaticky nepřiměřenost zásahu do rodinného či soukromého života. V dané věci nelze předjímat, zda a případně jaké pobytové oprávnění je pro žalobce vzhledem k jeho trestní minulosti dosažitelné, ale v obecné rovině žalovaný vyslovil názor, že závažnost protiprávního jednání s časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Žalovaný opakovaně zdůraznil nutnost povědomí žalobce o následcích jeho protiprávního jednání v hostitelské zemi, přičemž odkázal mj. na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016 a 2 Azs 147/2016. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na její nedůvodnost.

IV.

Průběh řízení

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
10. S ohledem na lhůtu pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud věc projednal a rozhodl přednostně.
11. Žalovaný vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, přičemž žalobce na nařízení ústního jednání trval. Ve věci proto bylo rozhodnuto při nařízeném ústním jednání.

V.

Posouzení věci soudem

12. Žaloba není důvodná.
13. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále též jen „ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž přezkumná činnost soudu respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle

§ 76 odst. 2 s. ř. s. – takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění*“, přičemž rozhodnutí má být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
15. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili.
16. Ze správního spisu má soud za zjištěné, že žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů, resp. přečinů. Prvně byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 21. 3. 2022, č. j. 2 T 14/2022-71, který nabyl právní moci dne 6. 4. 2022, jímž byl uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se dopustil dne 15. 2. 2022 řízením motorového vozidla přesto, že mu byl příkazem Městského úřadu Rokycany ze dne 30. 11. 2021, č. j. MeRo/29302/OD/21, jenž nabytí právní moci dne 22. 12. 2021, uložen mj. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, přičemž za tento přečin mu byl uložen jednak peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb s výší jedné denní sazby 200 Kč a jednak trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Vzhledem k zaplacení peněžitého trestu žalobcem dne 25. 4. 2022 a výkonu trestu zákazu činnosti dnem 6. 4. 2023 se ve vztahu k tomuto odsouzení na žalobce hledí jako by nebyl odsouzen, jak bylo zjištěno z opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 12. 10. 2023, který je součástí správního spisu.
17. Dále byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22. 7. 2022, sp. zn. 2 T 37/2022, který nabytí právní moci dne 13. 8. 2022, uznán vinným ze spáchání pokračujícího přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku pro skutky, jichž se dopustil ve dnech 28. 4. 2022 a 19. 5. 2022 řízením motorového vozidla přesto, že věděl, že mu byl příkazem Městského úřadu Rokycany ze dne 30. 11. 2021, č. j. MeRo/29302/OD/21, s nabytím právní moci dne 22. 12. 2021, uložen mj. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 21. 3. 2022, č. j. 2 T 14/2022-71, s nabytím právní moci dne 6. 4. 2022, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, to vše za současného zrušení výroku o vině i trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Rokycanech ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 T 30/2022-73, který nabytí právní moci dne 24. 6. 2022. V předmětné věci byl žalobce odsouzen jednak ke společnému peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 400 Kč, jakož i ke společnému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.
18. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 5. 9. 2023, č. j. 2 T 29/2023-126, který nabytí právní moci dne 5. 9. 2023, za pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, přičemž těchto dvou dílčích skutků se dopustil dne 12. 4. 2023 přesto, že věděl, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 22. 7. 2022, sp. zn. 2 T 37/2022, jenž nabytí právní moci dne 13. 8. 2022 odsouzen mj. ke společnému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let, a k trestu obecně

prospěšných prací ve výměře 100 hodin a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 13 měsíců.

19. Spornou otázkou daného případu je posouzení povahy a závažnosti trestné činnosti žalobce, tj. intenzity narušení veřejného zájmu, na straně jedné, a přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života stěžovatele, na straně druhé.
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24, uvedl k posouzení otázky závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců následující: *„Pro možnost aplikovat v konkrétní věci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutno zabývat se v první řadě povahou jednání cizince, tedy posoudit zda toto jednání představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, č. 2882/2013 Sb. NSS). Je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání cizince a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, apod.“*
21. V nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2, se podává, že § 87l zákona o pobytu cizinců je třeba vyložit v souladu s požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále též jen „Směrnice“). V návaznosti na to Ústavní soud učinil následující shrnující závěr: *„Lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 výše citovaného rozsudku SDEU ve věci Tsakouridis)“*. Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícího se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že *„kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“* (viz bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020).
22. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval věcí žalobce dostatečně individuálně a v souvislostech odůvodnil, z jakých konkrétních důvodů považuje žalobcem spáchané narušení veřejného pořádku za závažné. Poukázal při tom zejména na opakované páchaní téhož protiprávního jednání žalobcem, od něhož jej neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Konkrétně žalovaný uvedl (viz str. 3 napadeného rozhodnutí), že se žalobce dopustil prvního protiprávního jednání jeden rok po udělení pobytového oprávnění a v jeho páchaní pokračoval po celou dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky,

když se v průběhu následujících 14 měsíců opakovaně dopustil stejného úmyslného protiprávního jednání. V případě žalobce spatřoval žalovaný závažnost narušování veřejného pořádku v jeho recidivním chování. Tato závažnost je pak dle mínění žalovaného navýšena právě počtem odsouzení a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2011-149, z nějž akcentuje, že primárním účelem aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je ochrana veřejného pořádku do budoucna. K definici pojmu závažného narušení veřejného pořádku žalovaný s poukázáním na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010-151, dále pak č. j. 7 As 112/2011-65 a 9 As 71/2010-112, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 5/2009 dovozuje, že jakékoliv porušení zákonů lze za určitých okolností považovat za závažné narušení veřejného pořádku a nemusí přitom jít pouze o jednání, které naplňuje znaky trestného činu. V případě žalobce se nejedná pouze o jedno samotné odsouzení pro trestný čin, ale o souhrn opakované trestné činnosti, kdy chování žalobce lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména ohrožení zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti.

23. K prvnímu okruhu žalobních námitek soud uzavírá, že žalovaný se s naplněním podmínek pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tedy primárně s odůvodněním, čím je dáno narušení veřejného pořádku žalobcem závažným způsobem náležitě vypořádal. V případě žalobce se nejedná o ojedinělý exces, jenž by vedl k jeho prvnímu trestnímu stíhání na území České republiky, ale naopak je na něho nutno vzhledem ke shora uvedenému pohlížet jako na osobu, jež se soustavně dopouštěla porušování právních povinností. Aniž by soud zveličoval typovou závažnost žalobcem páchané trestné činnosti, má za to, že je mj. vzhledem ke shora citovaným závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20-2 třeba akcentovat právě tendenci žalobce k jejímu opakování v krátkém časovém úseku. Namítali pak žalobce, že žalovaný dostatečně neposoudil okolnosti páchané trestné činnosti a plnění uložených sankcí, pak k tomuto bodu soud naopak uvádí, že přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za nějž byl žalobce opětovně trestními soudy odsouzen, je založen právě na disrespektu k předchozím uloženým opatřením, ať již správními orgány či trestními soudy, a v tomto směru tak nelze potenciálně nepostižené aspekty páchaní protiprávní činnosti přeceňovat a rozhodnutí o přestupcích či trestných činech ve správním soudnictví relativizovat. Ostatně žalobce ani netvrdí konkrétní pohnutky svého chování, jež by měly porušování právního řádu České republiky žalobcem omluvit. Soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného, že existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a to dodržování právního řádu České republiky a pravidel fungování společnosti v České republice, byla v případě žalobce dána a žalovaný tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu si tak způsobil žalobce sám svým protiprávním jednáním. Nebezpečí, že žalobce bude v páchaní trestné činnosti pokračovat, bylo v době rozhodování žalovaného velmi vysoké, neboť z předchozího jednání žalobce nebylo možno jinak než vyvodit trvalý sklon k určitému typu závažného protiprávního jednání a bagatelizaci jeho společenské nebezpečnosti. Není tedy důvodná námitka, že případ žalobce byl posuzován paušálně a na základě pouhých spekulací. Žalovaný dostal požadavkům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010- 151, č. j. 2420/2011 Sb. NSS.

24. Ve vztahu k rodinnému životu žalobce a jeho námitkám, že má na území České republiky nezletilou dceru, o niž musí pečovat a plnit k ní vyživovací povinnost, stejně jako ke své druhé nezletilé dceři žijící na území X, žalovaný uvedl, že ani jedna z nezletilých dcer žalobce není držitelkou platného pobytového oprávnění na území České republiky, přičemž ani sám žalovaný ve svých vyjádřeních nevyloučil návrat na území mateřského státu. K posouzení veřejného zájmu daného zejména ochrannou veřejného pořádku na straně jedné a na straně druhé soukromého a rodinného života žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí dále rozvedl, že z vyžádaných zpráv bylo k osobě žalobce zjištěno, že je svobodný, povolení k trvalému pobytu na území České republiky získal dne 17. 2. 2021, přičemž v cizineckém informačním systému má jako své rodinné příslušníky evidované nezletilé dcery N. G. P., nar. X, st. přísl. X, a N. A. P., nar. X, st. přísl. X, a dále matku N. A. T., nar. X, st. přísl. X a otce N. V. P., nar. X, st. přísl. X. Žádný ze jmenovaných rodinných příslušníků žalobce nemá aktuálně udělené pobytové oprávnění na území České republiky. V rámci vyžádané pobytové kontroly na adrese hlášené žalobcem jako adrese svého pobytu na území České republiky bylo žalovaným zjištěno, že žalobce bydlí ve společné domácnosti se svojí matkou a mladší nezletilou dcerou. Žalobce není evidován ani jako fyzická osoba podnikající ani jako držitel platného živnostenského oprávnění. Žalovaný vyhodnotil, že ani případný ekonomický zásah do života žalobce nelze považovat za nepřiměřený, neboť nebyly zjištěny žádné mimořádné skutečnosti, které by takovou nepřiměřenost zakládaly. Žalovaný konstatoval, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nijak neomezuje v tom, aby nadále žil a pracoval na území České republiky. Napadeným rozhodnutím bylo žalobci toliko odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, tedy mu nebyl zakázán další pobyt v České republice, pouze pozbyde výhod a privilegií, které vyplývají z povolení k trvalému pobytu.
25. K otázce přiměřenosti soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž je uvedeno, *„že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
26. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Přiměřenost rozhodnutí je nutno posuzovat nejen podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Za překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006,

Úner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57–58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020 – 58, bod 15).

28. Shora již konstatovaná skutečnost, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci toliko odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, aniž by mu byl zakázán další pobyt v České republice, je současně odpovědí i na druhý okruh žalobních námitek týkající se nepřiměřeného zásahu do osobního a rodinného života žalobce napadeným rozhodnutím, neboť je zřejmé, že žalovaný svým rozhodnutím nenutí žalobce vycestovat z území ČR natrvalo či dlouhodobě a nezasahuje do práva volného pobytu žalobce jakožto občana EU podle směrnice 2004/38/ES. Nadto žalobce ani žádnou konkrétní námitku týkající se tvrzené nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho života nevzněl a ani v průběhu správního řízení z provedení dokazování taková skutečnost nevyplynula.
29. V tomto bodu je třeba poukázat i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, z nichž mj. plyne, že „...*obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu).*“. Žalovaný v tomto směru poukázal na obdobné závěry, když citoval výňatky z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011, jakož i ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015.
30. Žalobcem tvrzený nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života tak vzhledem k povrchním a nespecifikovaným námitkám žalobce nebyl v řízení prokázán. Soud se ztotožnil se zjištěními učiněnými žalovaným. Provedené dokazování ve správním řízení k této otázce shledává soud dostatečným, zejména pak odkazuje na záznamy o provedené pobytové kontrole ze dne 10. 10. 2023 a dále pak ze dne 16. 6. 2023 na adrese X, jakožto součástí správního spisu, přičemž v záznamu ze dne 10. 10. 2023 se mj. podává, že žalobce pracuje na pozici operátora ve spol. Borgers v Rokycanech, shodně jako jeho matka. Jeho dcera ve věku 9 let studuje základní školu v X prostřednictvím on-line vyučování, od září 2023 by pak měla nastoupit na základní školu v místě bydliště, tedy v X. Ze záznamu o pobytové kontrole ze dne 10. 10. 2023 pak bylo zjištěno, že se žalobce i s dcerou a matkou odstěhoval. Není tak pravdou, že by žalovaný posoudil, že nepřiměřenost zásahu do života žalobce pozbytím povolení k trvalému pobytu není dána s pouhým odkazem na skutečnosti, že žalobce není v České republice vlastníkem žádné nemovitosti a není zde osobou samostatně výdělečně činnou, když z obsahu spisu je zjevné, že žalovaný provedl standardní rozsah důkazů a osobní poměry žalobce individuálně zkoumal. Naopak žalobce nedostál své povinnosti ve smyslu shora citovaných judikovaných závěrů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 367/2018-34), když blíže neobjasnil, v čem je zrušení povolení trvalého pobytu v České republice pro život jeho a případně jeho rodiny limitující či existenční, přičemž pouhé paušální odkazy na obecné termíny bez důkazních návrhů nemohou jako způsobitelná argumentace obstát. Žalobce sice tvrdí, že na území České republiky žije se svou matkou a dcerou, je tu řádně zaměstnán a nemá dluhy, nicméně z uvedeného není ani při nejmenším patrné, jakým způsobem by žalobce nemohl svůj

osobní, rodinný či pracovní život i nadále realizovat nebo čím by bylo plnění jeho závazků pozbytím povolení k trvalému pobytu ohroženo.

31. V návaznosti na shora konstatované soud uzavírá, že žalovaný shromáždil dostatek důkazů pro své rozhodnutí, přičemž dle soudu objasnil skutkový stav v souladu s § 3 s. ř. s. Žádné z kritérií, jež by v posuzovaném případě převážilo zájem na zachování veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. učinilo napadené rozhodnutí vzhledem k dopadům do života žalobce nepřiměřeným, nebylo v případě žalobce prokázáno. Žalovaný své závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyvodil z osobních a rodinných poměrů žalobce a charakteru jím páchané trestné činnosti. Žalovaný veškeré své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. I z hlediska obsahu napadeného rozhodnutí se soud s vyřčenými závěry ztotožňuje, neboť odpovídají dikci zákona a nejsou v rozporu se shora citovanou národní i evropskou judikaturou. Žalobcovo jednání ve svém souhrnu představuje závažné porušení veřejného pořádku a existuje zde důvodné nebezpečí, že by žalobce nemusel ani v budoucnosti respektovat právní řád České republiky, neboť opakovaně páchal trestnou činnost, jež není slučitelná se základními hodnoty, jež český právní řád vyznává, přičemž i z jeho žalobní argumentace je zjevné, že si její společenskou nebezpečnost neuvědomuje a bagatelizuje ji.
32. Soud se s ohledem na shora uvedené v plném rozsahu ztotožnil se závěry žalovaného, že byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu, neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 25. března 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně